

Telegraful Român

ORGANUL OFICIAL AL ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE ROMANE DE ALBA-IULIA ȘI SIBIU
ȘI AL EPISCOPIILOR CLUJ ȘI ORADEA

Abonamentul

pentru parohii cl. I Lei 40; cl. II Lei 30; cl. III Lei 25. Particulari Lei 25. Autorități și străinătate Lei 50. De sprijin Lei 75. Pentru America 10 Dolari.

Articolele și corespondența

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

Prețul inserțiunilor

un cm.² 60 Bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai Nr. 35.

In pragul preoției

1. Cunoaște-te pe tine însuși

Nenumărate trebuie să fie calitățile preotului pentru a putea face față misiunii sale și de aceea marii Părinți ai Bisericii și-au pus problema vredniciei celor ce intră în cler, deoarece de vrednicia lor depinde viața creștinismului. Cel ce vine să primească hirotonia trebuie să împlinescă anumite condiții și să fie trecut printr'un examen minuțios, atât al său propriu, cât și al sfinților, deoarece nu se poate încredința turma pe mâna oricui. Sfinții Părinți înșiși s'au ferit de a primi această înfricoșată faimă din pricina răspunderii imense care îi incumbă, cum au fost Sf. Grigorie Teologul și Sf. Ioan Hrisostomul.

Primul lucru care se cere candidatului este să-și dea seama de greaua misiune, spre care se îndreaptă. De aceia un examen interior propriu este absolut necesar înainte de a primi harul. Fiecare se cunoaște pe sine și mai bine este pentru el să-și aleagă orice carieră în viață, decât, atunci când își dă seama că este nevrednic să meargă totuși spre preoție.

Un lucru de căpetenie care se cere candidatului la preoție, este ca el să aibă o înclinație spre acest oficiu, să simtă o flacăra arzătoare în sufletul său care să-l mână spre această sarcină, cu un cuvânt să aibă vocație. Această chemare interioară pornește din dragostea pentru Dumnezeu și pentru credincioșii săi și conduce cu necesitate la slujirea lor. Cine ar put a îndrăzni să se facă preot câtă vreme inima lui nu arde în el la cuvintele cele curate și ferbinți ale lui Dumnezeu și la tâlcuirea Scripturilor, câtă vreme nu le întipărește pe placa inimii sale, ca să aibă gândul lui Hristos, câtă vreme nu pătrunde până la comorile cele ascunse, nevăzute, pentru ca să primească bogățiile lor și apoi să îmbogățească din ele și pe alții, oferind cele duhovnicești oamenilor celor duhovnicești" (Sf. Grigorie p. 106).

Pe această chemare se pune mare preț deoarece pe ea, ca pe o piatră de temelie puternică se întemeiază toată activitatea de mai târziu a preotului. Dacă el privește preoția ca o simplă meserie sau o funcție oarecare, atunci când se află în fața greutăților va părăsi turma sa. Pentru păstorie se cer oameni care să iubească din toată inima și din tot cugetul pe Dum-

nezeu și să fie în stare să-și pună sufletul pentru oi, asemenea păstorului celui bun. Credincioșii care au știut să se jertfească, au fost aceia care au putut să slujească lui Dumnezeu cu vrednicie, în toate timpurile și locurile „lăsând toate și urmând lui Hristos" (Mat. 19, 27). Biserica lui Hristos are nevoie de păstori care să îndure greutăți, să se lapede de sine, în întreg înțelesul cuvântului, să-și ia crucea și să urmeze lui Hristos, în toate zilele vieții lor. De aceea Sf. Grigorie Teologul era indignat văzând cum cei nevrednici se repezeau spre preoție ca la un lucru de nimic, nesocotind răspunderea care și o asumă în fața lui Dumnezeu. „Mi-era rușine mie de alții care se îndeasă spre Sfânta Sfințelor cu mâinile necurate, cum se zice, și cu sufletele nesfințite; care mai înainte de a fi vrednici să se apropie de cele sfinte, uneltesc fel și chip ca să dobândească scaunul, se îngrămădesc și se îmbulzesc în jurul sfintei mese ca și cum pentru dânsii treapta aceasta nu este un model de virtute, ci un mijloc de câștigare a existenței; nu o slujbă împreună cu grea răspundere, ci o funcție lipsită cu totul de răspundere" (Sf. Grigorie, pag. 52).

Aceștia nu mai socotesc preoția ca o misiune, ca o viață de jertfă, ci așa cum spune Sf. Grigorie Teologul „un mijloc de câștigarea existenței". Și azi examenele de studii nu pot să arate în mod precis pe cei nevrednici de preoție, deși sunt necesare și acestea pentru un viitor preot, ci se cere un examen al moralității. Credincioșii noștri nu au nevoie numai de dogmatică, exegetică, istorie și alte discipline teologice, cu care se prezintă tinerii preoți în fața lor, ci au nevoie și de un exemplu moral, care să le stea permanent în față. Viața morală, după morala evangheliei, iată ce se cere unui preot în parohie, ca învățătura ce o dă să fie întărită prin viața sa,

Sunt oameni care au un renume bun, deși în viața lor intimă nu sunt cu nimic mai presus decât cei păcătoși, pe când alții care duc în adevăr o viață aleasă, rămân necunoscuți. Dacă tu te simți că faci parte din prima categorie, atunci trebuie să faci atenție pe cei ce vor să te aleagă, asupra greșalei lor, ca nu cumva să ajungă la ceea ce se teme Sf. Ioan Hrisostomul să ajungă. „Mă tem ca nu

cumva primind turma lui Hristos puternică și bine hrănită, s'o pierd după aceea prin neîngrijirea mea și să mării împotriva mea pe Dumnezeu, care într'atât de mult o iubește încât s'a dăruit pe Sine pentru mântuirea și răscumpărarea ei" (II, 4). La aceasta ar trebui să se gândească toți cei ce cu nevrednicie și cu gânduri necurate vin spre preoție, că Hristos s'a dat jertfă pentru turma pe care ei o au de păstorit și dacă nu li se va cere răspundere pentru altceva, li se va cere pentru sângele lui Hristos, pe care l-au făcut nelucrător prin răutatea și neglijența lor. Deci cel ce se simte nevrednic, să aibă curajul sincerității și să nu se angajeze într'un jug pe care nu-l va putea purta.

Vrednicia sau nevrednicia candidatului trebuie să fie socotită în raport cu importanța și greutatea slujirei spre care vine, că sunt unii oameni care sunt mai buni în unele privințe, dar în altele nu. Pentru preoți se cer credincioșii cei mai buni din toate punctele de vedere, se cer credincioși perfecti. Se poate întâmpla ca pretendentul la preoție să nu-și poată cunoaște propriul suflet, să se creadă altfel decât este în realitate, să se creadă vrednic pe când el este nevrednic, puternic, pe când el este slab și totodată să nu cunoască greaua răspundere spre care vine, din pricină că nu a fost lămurit asupra ei. Cât de folositori sunt pentru Biserică credincioșii modești, care deși sunt vrednici, totuși stau deoparte și așteaptă să fie chemați cercetându-și întru smerenie sufletul și întru realitate jugul preoției, spunând cu toată convingerea ca Sf. Ioan Hrisostom. „Eu îmi cunosc sufletul, slăbiciunea și micimea lui. Cunosc și marea această slujiri și cât de nespun de grea este înfăptuirea ei" (C. III, 8!) Modestia își are și ea limitele ei. Nu însemnează ca cei buni din modestie să fugă de preoție, căci atunci locul lor va fi luat de cei slabi. Biserica are nevoie de preoți, căci prin ei viază. Există chiar o obligație pentru credincioșii vrednici să nu fugă de slujirea preoției, ci s'o îmbrățișeze cu toată evlavie.

În felul acesta am ajuns la o răspântie a candidatului, de oarece dacă este virtuos din smerenie se va feri de preoție, socotindu-se nevrednic și deci alegătorii nu-l vor putea cunoaște, iar pe de altă parte cel slab va uza de toate mijloacele ca să ajungă acolo unde și-a propus. De aceea e nevoie să fie și un examen venit din afară, prin care să treacă toți cei ce

În pragul preoției

[Urmare din pag. 1]

candidează și cei ce sunt considerați a fi vrednici de preoție. Examinarea aceasta o face autoritatea bisericească. Sf. Ioan Hrisostom cere pentru această cercetare un timp îndelungat, pentru ca episcopul să se poată convinge pe deplin de vrednicia candidatului, căci numai timpul cu întâmplările lui neprevăzute poate să pună în adevărata ei lumină vrednicia sau nevrednicia lui. O alegere nepotrivită, pe lângă alte multe răutăți, aduce tulburare în Biserică, desbinare între credincioși, neîncredere în păstoria lor ș. a. De aici nu rezultă că dacă autoritatea bisericească trebuie să țină seama de voia credincioșilor din parohie, ea nu poate face o altă alegere, având în vedere în primul rând binele Bisericii. „Trebuie dar ca cel ce voiește să hirotonască să facă cercetare multă, iar cel hirotonit să-și facă însuși și mai multă cercetare“ (C. III, 15).

2. Criteriile alegerii

Sfinții Părinți nu ne dau un cod de ceea ce se cere candidatului, ci din câteva spicuri vom prezenta unele din aceste condiții în afară de aceea a chemării spre preoție, de care am vorbit mai sus.

Faptul că preotul are de păstorit feluriti credincioși, de felurite concepții, stări sufletești, culturi și caractere, i se impune să posede o extraordinară putere de acomodare la situația fiecăruia pentru a-l putea înțelege cât mai bine și implicit să-l poată ajuta. Să poată proceda, așa cum a procedat Sf. Ap. Pavel, când spune: „M'am făcut tuturor toate, ca măcar pe unii să-i mântuesc“ (I Cor. 9, 22). Parohia este formată din credincioși diferiți „din indivizi neomogeni, fiecare cu obiceiurile și părerile sale, pentru care motiv, este de neapărată trebuință ca și conducătorul Bisericii să fie om dintr'o bucată, când este vorba de conducerea turmei, în general, dar și cât mai dotat cu puțință de acomodare, când este vorba de a trata pe fiecare individ în parte și a imprima în sufletul fiecăruia învățătura cea folositoare“ (Sf. Grigorie P. 73).

Așa dar, primul criteriu este puțința de acomodare la fiecare credincios în parte și mână fermă în conducerea turmei dreptcredincioase.

O altă condiție este evlavia și curăția vieții. „A-ți propune să înveți pe alții, câtă vreme tu însuși nu ești destul de învățat sau cum spune proverbul, să înveți olărie începând cu oale mari, adică să cauți să sădești pietatea în sufletele altora înainte de a o avea tu însuși, mie mi se pare un lucru nebunesc și semeț: nebunesc, fiindcă nu-ți dai seama de neștiința ta, și semeț pentru că te apuci de un lucru pe care abia îl pricepi“ (Sf. Grigorie, p. 75).

Un lucru care se cere neapărat candidaților este practica vieții. „Spre a fi cineva vrednic de o asemenea slujbă, nu e de ajuns să fie numai cu viața curată, ci trebuie să fie și foarte priceput și încercat de multe; trebuie să cunoască toate treburile vieții nu mai puțin decât cei care trăiesc în mijlocul lumii și totuși trebuie să fie despărțiți de lume mai mult decât monahii, care locuiesc pe munte. Și pentru că preotul e silit să aibă legături cu oamenii, care au femei, cu alții care cresc copii, cu alții care sunt în felurite slujbe, cât de felurit nu trebuie el să se poarte cu toți aceștia? Și când zic felurit, nu înțeleg să fie un înșelător, nici lingușitor și prefăcut, ci în de-

plină libertate și plin de siguranță, să știe să fie și mlădios după trebuință, iar când starea lucrurilor ar cere aceasta, el trebuie să fie deopotrivă de blând sau de aspru“ (Sf. I. Hrisostom c. IV. 4/2).

Nu mai puțin însă preotul trebuie să aibă cunoștințele teologice necesare, să fie cunoscător al Sf. Scripturi și să fie un om cult care să nu fie străin nici de cultura vremii sale.

Multe sunt condițiile care se impun candidatului, multe trebuie să fie calitățile lui, așa că a le înșira pe toate ar fi peste puțință. Ele se concentrează însă, ca și toată viața bunului creștin, în dragostea față de Dumnezeu. Din această dragoste slujește păstoriților și această dragoste trebuie să o dovedească statornică, în orice împrejurare a vieții (Sf. Ambrozie c. I, 50).

Un preot tânăr, care vrea și trebuie să fie un adevărat preot al lui Hristos, are obligația ca prin viața curată să îndepărteze orice bănuială asupra moralității sale. El are o cultură, o conștiință a misiunii sale și aceasta îl împiedecă să fie confundat cu un începător în ale vieții morale. El are înaintea sa secole de experiențe ale trăirii și jertfei creștine și cunoscând această experiență, nu are decât să urmeze binele, lăsând la o parte răul.

În felul acesta și un tânăr se poate impune credincioșilor prin virtuțile și înțelepciunea sa, urmându-se exemplul lui Timotei, căruia Sf. Ap. Pavel îi scria: „Nimeni să nu disprețuiască tinerețele tale, ci fă-te pildă credincioșilor cu cuvântul, cu purtarea, cu dragostea, cu duhul, cu credința, cu curăția“ (I Tim. 4, 12).

Deci imbinând examenul personal cu examinarea autorității bisericești, candidatului la preoție, dacă se socotește pregătit pentru această misiune, să pășească spre împlinirea ei, convins fiind că harul lui Dumnezeu îl va ajuta să ducă lupta cea bună, dacă el își va pune toate forțele sale în această luptă.

Pr. C. GROSU

Pastorul Hugo van Dalen (Biserica reformată din Olanda), care a vizitat Uniunea Sovietică în 1952, a declarat între altele: „Zilele pe care le-am petrecut în Uniunea Sovietică m'au convins că politica acestei țări, a guvernului său și a întregului popor sovietic, este o politică a păcii. Această concluzie este confirmată de amploarea uriașă a construcției pașnice, care se desfășoară pe întreg cuprinsul Uniunii Sovietice. La întoarcerea în patria mea voi spune adevărul despre viața fericită a poporului sovietic, despre libertatea acordată de stat Bisericii Ortodoxe Ruse și celorlalte comunități religioase, voi vorbi despre uriașele eforturi, pe care le face Uniunea Sovietică pentru apărarea păcii în lumea întreagă“.

Iar Pastorul Alf Iohansen (Biserica lutherană din Danemarca), arată că a luat parte la numeroase slujbe religioase. „La Moscova, zice el, se săvârșesc în fiecare Duminică slujbe religioase în peste 55 de biserici. Numărul celor ce iau parte la aceste slujbe trec de 250.000. În afară de slujbele duminicale, se săvârșesc în fiecare dimineață dealungul săptămânii slujbe de câte 2 ore; la Moscova se fac deasemenea și slujbe de seară“. Subliniază de asemenea voința fermă a oamenilor sovietici de a apăra pacea: „o uriașă operă de reconstrucție e în curs de desfășurare în Uniunea Sovietică și pacea le e necesară pentru realizarea lucrărilor lor pașnice“.

Fericiți sunt făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema.

Pe calea gospodăriilor agricole colective

În 3—5 Martie s'au împlinit 4 ani dela Rezoluția ședinței plenare a C. C. a P. M. R., din 3—5 Martie 1949, în chestiunea întăririi alianței clasei muncitoare cu țărâniea muncitoare, care a pus problema transformării socialiste a agriculturii. Atunci s'a arătat că mica gospodărie individuală generează capitalismul, face imposibilă aplicarea metodelor agrotehnice și mijloacelor mecanizate, menține exploatarea chiaburească și nu poate face față cerințelor crescânde ale industriei socialiste și ale oamenilor muncii. Ea nu poate scoate țărâniea muncitoare din întuneric, mizerie și asuprire. Singura cale de eliberare a țărâniei muncitoare de exploatare și de ridicare a nivelului ei material și cultural este calea agriculturii socialiste, care prin desființarea exploatarei omului de către om, prin cultivarea de întinderi mari de pământ cu mijloace mecanizate și după metodele agrotehnice sovietice avansate, ridică producția și productivitatea muncii la un nivel nemaivăzut și asigură astfel aprovizionarea industriei socialiste, a oamenilor muncii și ridicarea nivelului de trai și cultural al țăranilor muncitori. În privința aceasta ne stă în față luminoasa experiență a țăranilor colhoznicilor sovietici.

Înființarea gospodăriilor agricole colective — preciza Rezoluția — se va face pe măsura împlinirii următoarelor condițiuni: 1. Pe măsura creșterii industriei socialiste producătoare de mașini agricole; 2. Pe măsura formării cadrelor de agronomi; 3. Pe măsura lămuririi maselor țărâniei muncitoare. S'a accentuat în special principiul liberului consimțământ. Hotărârea C. C. al P. M. R. din 18 Septembrie 1951 condamnă cu energie încălcarea acestui principiu de către unii activiști care au folosit metode de constrângere economice sau administrative sau metode demagogice (promisiuni de favoruri) spre a determina pe țăranii muncitori să intre în gospodăriile agricole colective. Numai convingerea profundă a țărâniei muncitoare despre marea superioritate a agriculturii socialiste asupra celei individuale poate sta la baza unor gospodării colective trainice. Iar țăranul poate fi convins în primul rând prin fapte. În acest sens au fost cu adevărat mijloace de convingere: cărțile și filmele despre viața țăranilor colhoznicilor din Uniunea Sovietică, vizitele făcute de colhoznicilor sovietici la noi în țară, rezultatele obținute în gospodăriile agricole colective dela noi. Astfel țăranii muncitori au putut vedea că în gospodăria colectivă se pot obține recolte neobișnuit de mari, că acel ce muncește conștiincios primește venit mai mare decât în gospodăria individuală, că aceasta este calea prin care ei pot să-și făurească o viață îmbelșugată și fericită.

Astăzi Statul pune la îndemâna țărâniei muncitoare peste 10.000 de tractoare și mil de mașini și unelte agricole. Numărul stațiilor de mașini și tractoare au crescut dela 81 câte erau în 1948, la 188 în 1951. Școlile agricole au dat și dau mereu noi cadre de agronomi, necesare organizării gospodăriilor colective. Peste 120.000 de familii de țăranii muncitori au pornit de bună voie pe calea agriculturii socialiste, înființând aproape 1800 de gospodării agricole colective. Anul trecut gospodăriile colective au obținut în medie o producție de cereale cu 25% mai mare decât gospodăriile individuale, iar membrii lor au avut venit mai mare decât cei ce gospodăresc individual.

Astfel că sunt date toate condițiunile pentru prin muncă de lămurire dela om la om, prin conferințe, filme, broșuri, articole la gazeta de părete, vizite la gospodăriile agricole colective ș. a. noi mase de țăranii muncitori să fie convinși să se asocieze de bunăvoie în gospodării agricole colective. Numărul gospodăriilor colective crește mereu. În toate părțile țării ță-

(Continuare în pag. 3)

Premiile Păcii

Comitetul pentru decernarea Premiilor Internaționale Stalin „Pentru întărirea păcii între popoare” a decernat în Decembrie 1952 înalta distincție a luptei mondiale pentru pace, celor mai de frunte luptători pentru pace și pentru colaborare între popoare:

1. Yves Farges, care reprezintă pe francezii democrați și cinstiți, nelegați de nici un partid politic, care fin la libertatea și independența țării lor, pe care o apără împotriva imperialiștilor americani: el a demascat pe agresorii americani, care folosesc arma bacteriologică în Coreea și China;

2. Dr. S. Kitchlew, președintele Consiliului Păcii din India, care leagă strâns lupta pentru pace de lupta pentru independență națională și împotriva colonialismului anglo-american;

3. Elisa Branco, activistă a Federației femeilor braziliene, luptătoare hotărâtă împotriva participării la războiul dus de imperialiștii americani în Coreea;

4. Paul Robeson, cunoscutul cântăreț negru din S. U. A. care simbolizează mișcarea pentru pace care crește mereu și în rândurile poporului american;

5. Poetul german Johannes Becher, luptător pentru unitatea, independența și libertatea Germaniei și pentru pace;

6. Preotul canadian James Endicott, conducătorul mișcării pentru pace din Canada, fost misionar în China, care a demascat războiul bacteriologic dus de imperialiștii americani în Coreea și este luptător neînfricat pentru pace, pentru colaborarea pașnică între popoare, împotriva planurilor războinice ale imperialiștilor americani-englizi.

7. Scriitorul sovietic Ilya Ehrenburg, care în romanele și articolele lui demască cu o vigoare extraordinară pe agresorii imperialiști și arată marea forță a lagărului păcii.

Această distincție însă nu are numai un caracter personal: ea nu onorează numai pe cei ce o primesc, ci se reflectă asupra mișcării pentru pace din țările respective, ca o deosebită prețuire a succeselor ei.

Premiile sunt un omagiu adus marelui popor sovietic, care stă în fruntea luptei mondiale pentru apărarea păcii, poporului francez și poporului german, care luptă împotriva politicii de război a guvernelor dela Paris și Bonn și pentru pace, poporului brazilian ca și tuturor popoarelor din America latină, care luptă pentru independență și împotriva participării la războiul din Coreea, poporului indian și tuturor popoarelor din Asia, care luptă pentru libertate și pentru încetarea războiului din Coreea, poporului american și poporului canadian, care vor să se încheie pace în Coreea și să se instaureze o epocă de pace îndelungată, bazată pe conveșuirea pașnică între diferitele sisteme economice și sociale.

Ne bucurăm că între cei distinși cu acest premiu internațional este și un preot, arătându-se în felul acesta prețuirea ce se acordă și luptei slujitorilor cultelor religioase pentru apărarea păcii. Aceasta este un indemn pentru preoțime și un exemplu, ca să-și intensifice activitatea în lupta pentru pace.

Decernarea premiilor Stalin constituie un prilej însemnat de intensificare și largire a luptei popoarelor pentru pace. Ea însuflă popoarelor încredere în biruința păcii în lume și le dă nouă forțe de luptă pentru apărarea păcii și consolidarea ei.

(Urmare din pag. 2)

rării muncitori se conving din ce în ce mai mult de superioritatea agriculturii socialiste și pășesc cu încredere pe calea unui viitor fericit.

În această muncă de lămurire e chemată să participe și preoțimea noastră, dându-și contribuția sa la transformarea socialistă a agriculturii și crearea viitorului fericit al țărănimii muncitoare.

E vreme potrivită: să intensificăm munca de lămurire pentru formarea de noi gospodării agricole colective!

IN LUPTA PENTRU PACE

Miercuri 3 Decembrie 1952, a avut loc la Institutul Teologic Universitar din Sibiu o consfătuire interconfesională pe linia luptei pentru pace. Prezenți, delegații cultelor: ortodox român (în frunte cu pâr. vicar Traian Belascu), evanghelic C. A. (în frunte cu prot. A. Herman), romano-catolic (prot. Nagy Eugen), reformat (prot. Nagy Iulius) și reprezentantul cultelor neoprotestante pastorul baptist Mircu Cocariu.

1. Pâr. președinte T. Belascu arată scopul acestei consfătuiri: 1. Să ne dăm seama de importanța alegerilor pentru Marea Adunare Națională și 2. Să întâmpinăm cu cinste și cu înfăptuiri concrete Congresul Național al Comitetelor de luptă pentru pace din R. P. R. Ad. 1. În Marea Adunare Națională, poporul a ales cu însuflețire deosebită pe cei mai buni fii ai poporului nostru. La dobândirea biruinței alegerilor preoțimea și-a dat contribuția ei cu râvnă și dragoste, lucru de care P. C. Sa s'a convins pe teren (în raioanele Mediaș și Târnăveni), fapt recunoscut cu mulțumire de organele locale ale puterii de Stat. Colaborarea dintre aceste organe și preoțime se adâncește.

Ad. 2. Stăm acum în fața unui nou eveniment: Congresul Național pentru apărarea păcii din R. P. R., care va avea loc la București (5—7 Dec. 1952). Să folosim toate relațiile și toate putințele noastre pentru a dinamiza pe credincioși în purtarea cu elan a luptei pentru pace. Cei ce participă la Congres, vor face o dare de seamă publică, la înapoiere. Ceilalți, își vor face datoria cu toată tragerea de inimă în zilele Congresului și după aceea, folosind metodele cunoscute de luptă pentru pace.

În aplauzele celor prezenți, P. C. Sa a dat citire unei Moțiuni de adeziune, care a fost aprobată în unanimitate.

2. La discuții pâr. Belea arată că viitorul Patriei noastre este luminos și plin de făgăduinți. Noi am depășit rivalitățile confesionale de altă dată. Suntem una, în același front al apărării păcii. Noi am ales calea păcii, calea vieții, cum spune Sf. Scriptură. Aceasta o dovedește activitatea preoțimii noastre. Noi mergem cu poporul, iar poporul a ales la 30 Noembrie 1952 pe deputații păcii. Cu referire la Constituția R. P. R., a arătat că politica Patriei noastre este o politică de apărare a păcii. A dat apoi îndrumări concrete privitor la modul cum fiecare cult trebuie să desvolte lupta pentru pace între credincioșii lui.

3. Prot. rom.-cat. Nagy Eugen, arată că lupta pentru pace este voită de Dumnezeu. Avem datoria să ne încadrăm în ea. La romano-catolici, după fiecare Liturghie, se fac rugăciuni speciale pentru pace. Ajungă victimele celor două războaie mondiale. Omenirea vrea pace.

4. Prot. evang. A. Hermann arată că însuflețire a fost la București, la consfătuirea interconfesională pe țară. La 30 Noembrie 1952, s'au copleșit fructele acestei însuflețiri. Primim toate îndrumările date aici de pâr. Belascu și Belea. Armonia între confesiuni a crescut. De aceea crește și eficacitatea luptei noastre unite pentru pace. Ne dăm seama că ne aflăm la o cotitură a istoriei, dar suntem convinși că prin luptă activă pentru pace vom ajunge ziua în care se vor risipi toți norii îngrijorărilor și pacea va triumfa asupra războiului.

5. Pastorul evanghelic Karl Reinert arată că în evenimentele din ultimii ani, Biserica trebuie să vadă voia lui Dumnezeu. În Biblie avem principiul să ne ținem alături de popor, cum spune Sf. Apostol Pavel. Aceasta însemnează să ne legăm de clasa muncitoare. Acest drum este drumul indicat de Biblie. De aceea, altarul trebuie unit cu lupta pentru pace.

6. În numele tuturor comunităților neoprotestante, pastorul baptist Mircu Cocariu declară că primește toate hotărârile și indemnurile luate

Pentru aprovizionarea cu legume și zarzavaturi

Pentru buna aprovizionare a populației muncitoare e nevoie de mărirea producției marfă în agricultură. Un sector de mare însemnatate în acest sens este acela al producției și valorificării legumelor și zarzavaturilor.

În ce privește producția e nevoie să se împlinească planul legumicol întreg, să se cultive în întregime și la timp suprafețele planificate, cu precădere cele irigate. În acest scop se procură cultivatorilor semințe și materiale de frigație, li se dau credite și îndrumările necesare. Gospodăriile agricole de Stat, gospodăriile agricole colective, întreprinderile ca și gospodăriile individuale trebuie să dea o atenție deosebită cultivării legumelor și zarzavaturilor, spre a se asigura cantitatea necesară pentru aprovizionarea oamenilor muncii

În ce privește valorificarea trebuie exclusiv speculanții care cumpără legumele și zarzavaturile dela țărani muncitori pe un preț de nimic și le vând pe prețuri de speculă, îngreunând astfel aprovizionarea muncitorilor. Spre a se înlătura specula și a asigura aprovizionarea oamenilor muncii la prețuri convenabile și a da posibilitate țăranilor muncitori să-și valorifice produsele în mod just, cooperativele au primit sarcina să încheie contracte cu producătorii particulari pentru livrarea de legume și zarzavaturi. Aceste contracte — de pe urma cărora țăranii muncitori au mari avantajii materiale — sunt una din căile prin care aceștia sunt atrași în rândul planului de stat și prin care se întărește alianța dintre clasa muncitoare și țărănimia muncitoare.

La încheierea contractelor cooperativele plătesc avansuri după natura culturilor, ca producătorii să poată face lucrările de însămânțare și recoltare. Producătorii sunt sprijiniți prin procurare de semințe, materiale, îngrășăminte chimice, etc. În schimbul acestor avantajii și a câștigului ce-l vor avea din valorificarea produselor, producătorii sunt obligați a folosi avansurile numai în scopul prevăzut, să respecte executarea întocmai a contractului, să predea la ermenele fixate produsele fixate în cantitățile fixate. În felul acesta se va asigura pe deoparte valorificarea justă a acestor produse, care aduc țăranilor muncitori venit frumoase, pe de altă parte se va asigura aprovizionarea poporului muncitor cu cantitățile necesare de legume și zarzavaturi, excluzându-se din comerț speculanții.

Anul acesta contractările trebuie extinse. Preoțimea noastră este îndrumată să explice credincioșilor dela sate avantajii cultivării de legume și încheerii de contracte cu cooperativele de consum, ca să încheie astfel de contracte cât mai mulți producători individuali. În felul acesta ne dăm contribuția la realizarea planului de stat și la întărirea Patriei noastre și a păcii în lume.

în această consfătuire. Poate că începuturile luptei noastre pentru pace au fost slabe, dar proorocul ne îndeamnă să nu disprețuim începuturile slabe, căci ne dăm seama acum unde am ajuns: la desfășurarea unei lupte intense, bine organizate pentru pace. Noi, păstorii propoveduim Evanghelia. Evanghelia este vestea cea bună, iar mai bună veste ca pacea nu este. Își ia angajamentul să organizeze un colț al păcii pentru credincioșii bapțiști, care să-l ajute ca — pe lângă cuvântul propoveduirii păcii — să lupte activ pentru pace.

7. Prot. reformat Nagy Iulius declară că primește cu mare bucurie și rezultatele luptei pentru pace, desfășurată până acum, ca și sarcinile de luptă pentru pace de aici înainte. În lupta pentru pace nu este stagnare. Muncim

(Continuare în pag. 4)

Biserica'n fapt de seară

Adeseori privesc: acolo, sus,
În bradul dinspre-altar, încrămenit,
Adastă'ntr'un picior, pe gânduri dus,
Un cocostârc, străjer neadormit.

Când soarele-asfințește 'ncetîșor, —
Pe spate-și lasă pliscul larg deschis
Și turuie cu râvnă și cu zor
De parcă ar toca de paraclis.

Pe dată îi răspund câțiva copii,
Tâșnind din noaptea bradului înalt,
Cu glasuri ca de clopote-argintii,
De parcă iau viața cu asalt!

...Mai zăbovesc la ușa dela tindă,
Să mai ascult odată plânsul mut
Al rânii ce i-a scris-o — drept colindă
O schijă a războiului trecut...

În naos mă închin c'o rugăciune
La chipul Prea Curatei Născătoare.
Privirea ei de Maică parcă-mi spune:
„Când văd v'rsări de sânge, rău mă doare!”

...Mai răsfoiesc neasloavele din strană
Și 'n fiecare filă picurată
Cu stropi ferbinți de ceară, văd o rană
Și lacrimi de-ale lumii de-altădată...

O rază 'ntârziată se strecoară
Pe lespezi, în altar, cu pașl de vis
Și-și tremură lumina ei ușoară
La căpătâiul Lui, pe antimis...

De-afară mai pătrunde, când și când,
Copilărescul suon de lângă brad,
Și-atuncea parcă văd pe chipu-l blând
Lumina cum și-așterne drum și vad.

...Dar raza a pierit, iar Iisus,
Din crucea de pe care-l răstignit,
Șoptește: „Tineți minte ce v'am spus
De-acești copii, și mult ce i-am iubit!”

— „Da, Doamne, ținem minte! La altar
Sorbim din jertfa Ta putere nouă
Și-om face să nu fie în zadar
Porunca Ta și daru-Ți: „Pace vouă!”

E seară și e pace. Colo, sus,
În bradul dinspre-altar, încrămenit
Adastă'ntr'un picior, pe gânduri dus
Un cocostârc, străjer neadormit.

...Se stinge zvon sburdalnic de copii
Pe ulițe. Și'n glasurile lor
De clopote micuțe, argintii,
Se-aude parcă: „Pace tuturor!”...

Pr. Constantin Olariu

În lupta pentru pace

(Urmare din pag. 3)

până la seceriș, adică până la biruința păcii
asupra așățătorilor la război.

8. Părintele președinte Tr. Belasçu arată că
e viu impresionat de participarea la discuții și
de nivelul înalt la care s'au desfășurat discuțiile,
pe bază de realități și pe baza Bibliei. Aceasta
este una dintre cele mai frumoase și mai rod-
nice ședințe de luptă pentru pace. Facem salturi
din ce în ce mai mari către pace. Vine sărbă-
toarea Crăciunului, sărbătoarea păcii. „Mărire
întru cei de sus lui Dumnezeu, pe pământ pace,
între oameni bunăvoințe!” — acesta este imnul
care a răsunit deasupra leagănului din Vifleem.
Să ducem solia acestui imn credincioșilor cu
care venim în contact, să l ducem la Congresul
dela București. Pacea să nu fie o vorbă deșartă,
ci o realitate vie. Din pacifism pasiv, preoțimea
a trecut la luptă activă pentru pace. Aceasta
este calea orientării și activității ei.

Ridicând ședința delegații cultelor din ora-
șul Sibiu au trecut apoi la semnarea Moțiunii
votate.

Gr. T.

VITRINA CĂRȚII

Avro Manhattan: Vaticanul, 2 vol. în ro-
mânește de G. Voropanov și Tudor Mihail. Edi-
tura de stat 1949.

Este îndeobște cunoscut faptul că papali-
tatea a înlocuit idealul religios al mântuirii cre-
dincioșilor cu dorința și grija permanentă de
expansiune și dominare a popoarelor. Acest
adevăr ne este prezentat pe baza unui impresi-
onant material documentar în cartea lui Avro
Manhattan: Vaticanul. În ea se desvăluie rolul
Bisericii catolice în politica mondială din ultimii
cincizeci de ani. Citind această carte îți dai
seama că activitatea politică a iezuiților din
veacurile trecute a fost cu mult depășită în ra-
finament, viclenie și perfidie de politica Vatica-
nului în ultimii cincizeci de ani, a cărui mână
de paianjen acaparator se întinde în problemele
politico-economice ale aproape tuturor statelor
moderne.

Volumul întâi cuprinde următoarele capi-
tole: 1. Biserica catolică în lumea contemporană.
2. Statul papal-Vaticanul. 3. Cum este condusă
Biserica catolică. 4. Ordinele călugărești. 5. Po-
litica Vaticanului între cele două războaie mon-
diale. 6. Spania, Biserica catolică și războiul
civil. 7. Italia, Vaticanul și fascismul. 8. Germa-
nia, Vaticanul și primul război mondial.

Volumul II cuprinde: 1. Nazismul, Vati-
canul și al doilea război mondial. 2. Austria și
Vaticanul. 3. Cehoslovacia și Vaticanul. 4. Polo-
nia și Vaticanul. 5. Belgia și Vaticanul. 6. Franța
și Vaticanul. 7. Statele Unite și Vaticanul, și
8. Politica Vaticanului în restul lumii.

Este deajuns înșirarea aceasta de titluri
pentru ca să ne dăm seama despre acțiunea ten-
taculară a Vaticanului de a supune cât mai multe
popoare pozei lui de supremație și despre ali-
anța lui cu sistemul capitalist. Fascismul și na-
zismul, socialismul de dreapta și imperialismul
americano-englez au fost — după datele cărții
lui Manhattan — cu zel slujite de Vatican, cu
lingușire, persuasiune, mituire, indulgență și alte
metode și mai puțin morale.

Autorul prezintă în mod amănunțit rolul și
influența politică a catolicismului în multe țări
capitaliste din Europa, America și Asia, cât și
desfășurarea luptei politice dusă de Vatican im-
potriva forțelor progresului și ale democrației.
Trăgând concluziile la studiul său, Manhattan
scrie: „Este clar că în sec. XX-lea, ca și în se-
colele trecute, Biserica catolică tinde să împedecă
desvoltarea forțelor progresiste. Aceasta o con-
firmă faptul că după terminarea celui de al doi-
lea război mondial au început să apară pretu-
tindeni, ca ciupercile după ploaie, nenumărate
„partide catolice”, care nu au făcut altceva decât
să pună în aplicare în toate domeniile vieții de
stat a popoarelor respective tendințele curlei
papale”.

Cartea lui Avro Manhattan este un docu-
ment concludent față de abaterile de care s'a
făcut vinovată conducerea Bisericii catolice în
istorie. Ea constituie o acuzare, dar și un aver-
tism. De aceea se recomandă tuturor celor
ce vor să înțeleagă atitudinea Vaticanului în
actualitate.

Episcopia Aradului a dispus printr-o
circulară ca în parohiile unde sunt două biserici
cu doi preoți, unul revenit și unul vechi orto-
dox, preoții să slujească alternativ la ambele
biserici, căutând fiecare să introducă termino-
logia ortodoxă la altar și la strană. Aceste pa-
rohii, chiar dacă au două episcopii, formează o
singură unitate parohială, cu un singur buget și
cu un singur Consiliu parohial. Intregirea sala-
riilor ambilor preoți se va achita din acelaș
buget.

† Preoteasa E. ȘORTAN

În 14 Noemvrie 1952 a adormit în Domnul
preoteasa E. Șortan din Blăjeni (Brad), în vârstă
de 75 ani.

Născută în Buciumani, la poalele Detunatei,
se căsătorește cu Preotul Ioan Șortan, preot în
parohia de munte Blăjeni. După 20 de ani de
căsnicie creștinească, binecuvântată cu 12 copii,
vrednica soție și mamă rămâne văduvă, părin-
tele I. Șortan fiind secerat de o boală datorită
obligatiilor pastorale față de credincioșii risipiți
la mari depărtări. Impresionat profund de ve-
stea aceasta, I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae,
aduce 6 copii ai preotesei văduve la Orfelinatul
din Sibiu, crescând din ei; un avocat, un medic,
un croitor, două învățătoare și o funcționară.
Astfel ea a avut bucuria să-și vadă copiii aran-
jați. După 35 ani de văduvie se stinge din viață
cu conștiința împăcată a datoriei împlinite.

La înmormântarea ei a slujit un sobor de
5 preoți de față fiind copiii, rudele și credin-
cioșii, care au cinstit-o și au iubit-o.

Panegiricul a glăsuț despre viața simplă,
de muncă și dăruire de sine, a acestei vrednice
preotese și mame.

Dumnezeu s'o odihnească în pace!

N.

† POMPILIU E. CONSTANTIN

1878—1952

În ziua de 1 Decemvrie 1952 a trecut pra-
gul veșniciei Pompiliu Constantin, învățător și
preot din Daneș, Raionul Sighișoara.

Miercuri 3 Decemvrie, serviciul înmormân-
tării a fost săvârșit de un impresionant sobor
de 10 preoți în frunte cu Prot. Dragolea Ioan și
Stoica Emilan din Sighișoara. Pompiliu Con-
stantin a muncit neobosit, slujind deopotrivă
Școala și Biserica; pe cea dintâi a slujit-o cu
demnitate, cu prestanță și autoritate timp de
aproape o jumătate de veac, iar pe cea de a
doua a slujit-o toată viața cu blândețe și cu
dragoste, dar mai ales în o puternică credință.

Pompiliu Constantin era veșnic plin de
viață și de acțiune. Viața și vo'a bună clocotea
într'ânsul ca într'un vulcan în plină erupție.

Mai avea un frumos și neprețuit talent:
vocea-i limpede și cristalină ca apa isvorașului
de munte, cu care toată viața a slăvit pe Dum-
nezeu.

Munca dascălească desfășurată de Pompiliu
Constantin în cei 50 de ani și-a presărat-o în
satele din jur: Criș, Vidacut, Hetur și Sighișoara,
dar cei mai mulți ani din această viață și-a con-
sacrat frumosului și frunțașului său sat natal
Daneș, timp de aproape 30 ani.

A fost sfințit preot în 4 Ianuarie 1915, iar
ucenicia în via Domnului și-a făcut-o în Băcia
și în Florești, iar după aceea în toate satele
unde a funcționat și ca învățător.

Toată viața a fost omul ordinii, punctua-
lității și frățietății. Biserica a cinstit-o și umplut-o
cu figura lui, dar mai ales cu vocea lui, căreia
i-a fost credincios până la ultima clipă. A închis
ochii cu șoapta rugăciunii pe buze.

Protopopii Stoica și Dragolea, precum și
preoții Stolcovici și Sârbu în cuvântările lor au
descifrat în cuvinte alese viața și munca părin-
telui Pompiliu, aducând în acelaș timp cuvinte
de mângâiere îndureratei preotese Elena.

Participarea credincioșilor din parohie și
jur la înmormântarea lui a mărturisit cu prisoi-
nță despre munca și personalitatea lui Pompiliu
Constantin din Daneș, care a slujit neobosit 50
de ani Școala și Biserica.

În veci fie pomenirea lui!

D. I.